গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় স্নাতক মহলাৰ ষষ্ঠ যান্মাসিকৰ অসমীয়া ৬.৫৬ নং প্ৰশ্নকাকতৰ বাধ্যতামূলক গৱেষণা পত্ৰ

বিষয় ঃ নলবাৰী জিলাৰ ৰাজাখাট বানেকুছি গাঁৱৰ লোকসাহিত্যৰ পৰিচয়

Presented
04/06/2024

নীহাৰিকা মৰাণ

তত্ত্বাৱধায়িকা

ড° নীহাৰিকা মৰাণ

সহকাৰী অধ্যাপিকা

অসমীয়া বিভাগ

মহেন্দ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী বালিকা মহাবিদ্যালয়

গৱেষিকা ছাত্ৰী

নাম ঃ মধুস্মিতা বড়ো

শ্ৰেণী ঃ ষষ্ঠ যান্মাসিক

শ্ৰেণী ৰোল নং- B.A-২১০০৪৯

ৰোল নং- UA-২১১-১৯৩-০১৬৯

পঞ্জীয়ন নং- ২১০৮৬৪৮৭

মহেন্দ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী বালিকা মহাবিদ্যালয়, নলবাৰী

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন

মহেন্দ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী বালিকা মহাবিদ্যালয়ৰ মই এগৰাকী স্নাতক ষাণ্মাসিকৰ অসমীয়া বিভাগৰ ছাত্ৰী। অসমীয়া বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জ্ঞানৰ পৰিসৰৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিকৰ পাঠ্যক্ৰমত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা ক্ষুদ্ৰ গৱেষণাৰ আলমত মই এই ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰী হিচাপে আমাৰ অসমীয়া বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা ড° নীহাৰিকা মহান বাইদেউৰ তত্ত্বাৱধানত " নলবাৰী জিলাৰ বাজাগাট বালেকুচি গাঁৱৰ লোক সাহিত্যৰ পৰিচয় "

এই বিষয়টি লৈ তাৰ ওপৰত গৱেষণা কৰিবলৈ প্ৰচেষ্টা হাতত লওঁ।

" গৱেষণা পত্ৰ প্ৰস্তুত কৰণত " উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা শিক্ষানীতি সমূহৰ ভিতৰত এক অন্যতম প্ৰধান হিচাপে

পৰিণত হৈছে। স্নাতক পৰ্যায়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কাৰণে গৱেষণা প্ৰস্তুত কৰণ এক জটিল বিষয়। কিন্তু, এই জটিলতাক নেওচি গৱেষণা পত্ৰ প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱাটো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে সম্ভৱ হৈ পাৰিছে মাত্ৰ বিভাগীয় শিক্ষাগুৰু সকলৰ সুদিহা পৰামৰ্শ, বিভিন্ন অভিজ্ঞ ব্যক্তিৰ সহায় আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আকাংক্ষীয়া প্ৰচেষ্টা আৰু গভীৰ আত্ম-বিশ্বাসৰ কাৰণে।

গৱেষণা পত্ৰ প্ৰস্তুত কৰণ এই জটিল কাৰ্যটো কেনেকৈনো সম্পাদন কৰিব পাৰি তাৰ অভিজ্ঞতা লাভ কৰাটো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে সম্ভৱ কৰি তুলিছে একমাত্ৰ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞানসন্মত শিক্ষা নীতিয়ে। গৱেষণাৰ দ্বাৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক দিয়া ব্যৱহাৰিক জ্ঞানৰ বাবে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় ধন্যবাদৰ পাত্ৰ।

গৱেষণা বিষয়টো হ'ল এক জটিল বিষয়। সেইক্ষেত্ৰত মোক এই প্ৰকল্প নিৰ্মাণত সহায় সহযোগিতা তথা অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱা আমাৰ বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপিকা ড° নিয়ৰবীকা শৰ্মা বাইদেউ লগতে বিভাগীয় ছাৰ-বাইদেউ সকলোৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। ইয়াৰ উপৰিও আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিলো। লগতে এই প্ৰকল্প নিৰ্মাণত সহায় কৰা মোৰ দেউতা আৰু পৰিয়ালৰ সমূহ সদস্য আৰু মোৰ সমূহ বন্ধু বান্ধৱীলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

শেষত, মোৰ গৱেষিত বিষয়টি বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ পাঠক পাঠিকা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, গৱেষক গৱেষিকা আৰু চিন্তাশীল ব্যক্তিৰ পথ প্ৰদৰ্শক হ'ব বুলি আশা কৰিলো। লগতে গৱেষণা কাৰ্যই মোৰ এটা নিৰ্দিষ্ট দিশত জ্ঞানৰ ভঁৰাল বৃদ্ধি কৰাত মোক সহায় কৰিলে।

মধুস্মিতা বড়ো
০৬/০৫/২০২৪

সূচীপত্ৰ

পৃষ্ঠা

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন

০.০০ অৱতৰণিকা ০১–০১১

০.১ অধ্যয়নৰ বিষয়বস্তু ০৪

০.২ অধ্যয়নৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য ০৭

০.৩ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা ০৯

০.৪ গৱেষণাৰ পদ্ধতি ০১১

১.০০ প্ৰথম অধ্যায় : ১–৮

ৰাজাপাট বানেকুছি গাঁৱৰ পৰিচয় ১

ৰাজাপাট বানেকুছি গাঁৱৰ ভৌগলিক পৰিচয় ৩

ৰাজাপাট বানেকুছি গাঁৱৰ মাটিকালি ৩

ৰাজাপাট বানেকুছি গাঁৱৰ চাৰিসীমা ৪

ৰাজাপাট বানেকুছি গাঁৱৰ কৰ্ম আৰু জীৱিকা ৪

২.০০ দ্বিতীয় অধ্যায় ঃ ৫-২৬

বাৰাসাট বানেকুড়ি গাঁৱৰ লোক সাহিত্যৰ পৰিচয় ৫

২.০১ লোক সাহিত্যৰ সংজ্ঞা আৰু শ্ৰেণীবিভাগ ৮

২.০২ লোক সাহিত্যৰ বৈশিষ্ট্য ২৪

২.০৩ অসমৰ লোক সাহিত্য সমূহ ২৬

৩.০০ তৃতীয় অধ্যায় ঃ ৩৩-৪৭

বাৰাসাট বানেকুড়ি গাঁৱৰ বিয়ানাম ৩৩

৩.০১ জোৰণ দিওঁতে গোৱা বিয়ানাম ৩৭

৩.০২ পানী তুলিবলৈ যাওঁতে গোৱা বিয়ানাম ৪০

৩.০৩ কইনা নোৱাওঁতে গোৱা বিয়ানাম ৪৪

৪.০০ চতুর্থ অধ্যায় ঃ ৪৮–৫৬
রাজারহাট বানেরুাড়ি গাঁয়ের শিশুনাম ৪৮
৪.০১ হুঁচাশির শিশুগীত ৫২
৪.০২ গৰ সোয়াই গৰ্ফ চখাওঁতে খোরা শিশুগীত। ৫৪
৪.০৩ ভেবাই গাওকংকর উদ্দেশ্য করির খোরা শিশুগীত ৫৬
৫.০০ পঞ্চম অধ্যায় ঃ ৫৭-৫৮
রাজারহাট বানেরুাড়ি গাঁয়ের নিদুকনি গীত ৫৭
৬.০০ ষষ্ঠ অধ্যায় ঃ ৫৯-৬০
রাজারহাট বানেরুাড়ি গাঁয়ের মহুকেদা গীত ৫৯

৭.০০ সপ্তম অধ্যায় ঃ ৬১ – ৬৮
ঃ উপসংহাৰ ঃ ৬১
ঃ গ্ৰন্থপঞ্জী ঃ ৬৩
ঃ সংবাদদাতা ঃ ৬৪
ঃ পৰিশিষ্ট আলোকচিত্ৰ ৬৫
ঃ নলবাৰী জিলাৰ মানচিত্ৰ ৬৮

০.০০ অৱতাৰণিকা ঃ

জনসাধাৰণৰ নিভাঁজ মনৰ ভাৱৰাজিৰ সুকমাৰ প্ৰকাশেই লোক-সাহিত্য। তথাকথিত সভ্যতাৰ চৰকীৰত 'আস্তৰাষ্ট্ৰ' আৰু বৈজ্ঞানিক যুগৰ মানুহ নগৰমুখী হয়। কিন্তু দৰাচলতে জনজীৱনৰ স্বৰূপ প্ৰকাশ পায় লোকসাহিত্যতহে।

আধুনিক নগৰজীৱি সাহিত্যৰ লগত লোক-সাহিত্যৰ পাৰ্থক্য মূলতঃ এয়ে যে আধুনিক সাহিত্য ব্যক্তিমুখী, লোক-সাহিত্য সমষ্টিধৰ্মী। লোক-সাহিত্য সমাজৰ উমৈহতীয়া সৃষ্টি বুলি ধৰিলেও তাৰ ৰচনাৰ গুৰিত একোজন ব্যক্তি যে লাগিছিল, এনে নহয়। মানৱ সমাজৰ আদি-গুৰি আলোচিলে দেখা যায় যে সুখ-দুখ প্ৰকাশ কৰোতে বা কোনো উৎসৱ আদি পালন কৰোতে সমাজত সমূহীয়া অনুষ্ঠানৰ যো-জা হয়।

তাতে কোনো প্ৰজন্মে এসময়ত পদ-গীত জুৰি দিলে। তেনে সময়ৰ পৰা পৰিৱেশত মানুহৰ মুখে মুখে লোক-সাহিত্যত পৰিণত হ'ল।

সাহিত্যৰ লগত প্ৰকৃতিৰ নিবিড় সম্বন্ধ আছে। লোক-সাহিত্যৰ বৈশিষ্ট্য এই সম্বন্ধ আৰু প্ৰকট। নদী লুইতকে লৈ জান-জুৰি, বিৰিণা-বিৰিখ, বগেৰীবনৰ ডবাই-তিনিকটি, গেণ্ডেলীয়া পখাৰ, সুৱনীয়া বাঁহনি, বালিচৰ তোলে অসমৰ বাপতে বহুল ডবাই দেৱতাও দুৰ্লভ কৰি ৰাখিছে। কিতাপ-কাকত, টেলিভিচন, ৰেডিঅ', চিনেমা-থিয়েটাৰে মনোৰঞ্জনৰ যোগান ধৰাই নিদিয়া দিনতো মানুহে গীত-পদৰ ওচৰ-পাজৰত প্ৰকাশ পায়। অসমত জন্মলে লোক-সাহিত্যৰ বৈচিত্ৰ্য আৰু মাধুৰ্য শিকাতে অনুমান কৰিব পাৰি।

আমাৰ লোক-সাহিত্যৰ কেঁচাবাৰীতে সামাজিক সাৰ্থকতাৰ উপৰি জনসাধাৰণৰ অন্ধ ধৰ্মবিশ্বাসৰ উৎস পোৱা যায়। অসম তন্ত্ৰ মন্ত্ৰৰ দেশ। বেজালি বিদ্যা চৰকাৰৰ বৈজ্ঞানিক বিদ্যা নহলেও আমাৰ সমাজৰ মন আজিলৈকে নিকপতীয়াকৈ স্বীকৃত হৈ আছে। সীমা গহৈয়ে মন্ত্ৰ-সাহিত্যৰ সেই দিশটোৰ সম্যক আলোচনা এটি দাঙি ধৰিছে। আইনাম মালিতাও একে কথাই। নাৰমাৰী গীতৰ বেলিকাও একে এটি জন-বিশ্বাস আছে যে হাতী-চিকাৰত এইবোৰ গীত শুনিলে হেনো বনৰীয়া হাতীও বশ লাগে।

লোক সাহিত্যৰ ব্যৱহাৰিক দিশটো অসমত যিমান প্ৰকট হৈ পৰিছে আন ঠাইত হয়তো তেনে নহয়। ওজা-উপাধিকৈ ডাকে এই 'অবৈজ্ঞানিক প্ৰক্ৰিয়া' আধুনিক যুগত উপাজু ভাৱৰে বিষয়। কিন্তু ডাকৰ বচনসমূহ অসমীয়া ডমা জীৱনত 'বেদৰ বাণী' হৈ থাকি আমাৰ সমাজমনক অহৰহ সবলা নিৰিবিলিকৈ ৰাখিছে।

অধ্যয়নৰ বিষয়বস্তু ঃ

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাসিকৰ পাঠ্যক্ৰমত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা ক্ষুদ্ৰ গৱেষণা পত্ৰৰ বিষয় হিচাপে "নলবাৰী জিলাৰ বাজাগাটি বালিকুচি গাঁৱৰ লোক সাহিত্যৰ পৰিচয়।" বিষয়টো বাচি লোৱা হ'ল —।

সাহিত্য বুলিলে যোনতেই কবিতা, নাটক গল্প, উপন্যাস আদি লিখিত গ্ৰন্থৰ বিষয়ে মনলৈ আহে যদিও এনে গ্ৰন্থ সৃষ্টি হোৱাৰ বহুকালৰ পূৰ্বে জনসাধাৰণৰ মাজত প্ৰচলিত এক প্ৰকাৰৰ সাহিত্য চলিছিল সেয়া হ'ল লোকৰ সাহিত্য। যেতিয়াৰ পৰা অসমত লোক সাহিত্যৰ প্ৰচলন আৰম্ভ হৈছিল কোনেও কব নোৱাৰে। কিন্তু লোক সাহিত্য আদিম যুগৰ পৰা নিৰক্ষৰ লোকৰ দ্বাৰা মুখে মুখে প্ৰচলিত হৈ আহিছে।

লোক মূলত সংস্কৃত শব্দ।

ইয়াৰ অন্যতম অৰ্থ জনসাধাৰণ। সেই কাৰণে সহজভাৱে বুজা যায় 'লোক সাহিত্য' মানে জনসাধাৰণৰ সাহিত্য অৰ্থাৎ জনসাহিত্য। শিপাই যেনেকৈ মাটিৰ তলত থাকি গছক পত্ৰে পুষ্পে সুশোভিত কৰি ৰাখে, সেইদৰে সকলো সাহিত্যৰে মূলভাগ লোক জীৱনৰ অন্তৰালত লুকাই থাকে। লোক জীৱনৰ লগত ই নিবিড়ভাৱে জড়িত হৈ থাকে বাবেই এই সাহিত্যৰ নাম লোক সাহিত্য বা জন সাহিত্য।

জনসাধাৰণৰ মুখ বাগৰি প্ৰবাহিত হৈ আহিছে লোকসাহিত্য সমূহ। অনাক্ষৰী বা সামান্য আখৰ জ্ঞান থকা কৃষক শ্ৰমিক, গৰখীয়া নাৱৰীয়া, শিল্পী - কমাৰ-কুমাৰ, বণিক বেপাৰী, শিপিনী - বোৱনী প্ৰভৃতি ভিন ভিন শ্ৰমত লিপ্ত শ্ৰমকাৰী মানুহৰ

গীত মাত, নাট-সাধুকথা, ফকৰা-যোজনা, আতিকথা ইত্যাদিৰ সমাহাৰকে বোলা হয় লোক সাহিত্য।

লোক সংস্কৃতিৰ লগত লোক সাহিত্যৰ সম্পৰ্ক অতি ঘনিষ্ঠ। লোক সাহিত্যৰ মাজেদি লোকৰ বিশ্বাস, সংস্কাৰ, আচাৰ-অনুষ্ঠান, গীত নৃত্য আদিৰ, লোক শিল্পৰো স্পষ্ট আভাস পোৱা যায়।

মুঠতে লোক সাহিত্যক যি নামেৰেই নিৰ্দিষ্ট কৰি পৰম্পৰাগতভাৱে মানুহৰ মুখে মুখে চলি অহা কাহিনী, বেলাড, গীত, যোজনা আদিৰ সমষ্টিকেই বোলা হয় লোক সাহিত্য।

পিছলৈ মূল বিষয়ক "নলবাৰী জিলাৰ বাজাপাটি বালেকুচি গাঁৱৰ লোক সাহিত্যৰ পৰিচয়ৰ বিষয়ে এক আলোচনা দাঙি ধৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হ'ল।

অধ্যয়নৰ লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য ঃ

লোক সাহিত্য লোক সমাজৰ নিজৰ মনৰ সুকীয়া প্ৰকাশ। ই জনসাধাৰণৰ প্ৰাত্যহিক জীৱনৰ দাপোন স্বৰূপ। গ্ৰাম্য সমাজৰ জীৱনৰ গাঁথনিত গীত-মাত, সাধুকথা, যোজনা পটন্তৰ আদিৰ প্ৰাধান্য পৰিলক্ষিত হয়। সাম্প্ৰতিক কালত সভ্যতাৰ অগ্ৰগতিৰ লগে লগে লোকসাহিত্যৰ সমলসমূহ অনাদৃত হবলৈ ধৰিছে। লোকজীৱনৰ সমলা ব্যক্তিৰ দেহাৱসানৰ লগে লগে এই সম্পদসমূহো হেৰাই যাবলৈ ধৰিছে। লোকজীৱনৰ সমলা ব্যক্তিৰ দেহাৱসানৰ লগে লগে এই সম্পদসমূহো হেৰাই যাবলৈ ধৰিছে অথবা পাহৰণিৰ গৰ্ভত বিলীন হোৱাৰ উপক্ৰম ঘটিছে। আধুনিক জীৱনৰ ধাৰণা পদ্ধতিয়ে লোক সাহিত্যৰ সমলা সমূহলৈও পৰিৱৰ্তনৰ জোৱাৰ অনা পৰিলক্ষিত

হৈছে। সঠিক পদ্ধতিৰ অভাৱৰ অনেকবোৰ লোক সাহিত্যই বিস্মৃতিৰ গৰ্ভলৈ যাত্ৰা কৰিছে।

সাম্প্ৰতিক কালত বিদ্যমণ্ডলীয়ে লোক সাহিত্যৰ সম্পদসমূহৰ অভাৱ বাৰুকৈয়ে অনুভৱ কৰিছে। ইয়াৰ সংৰক্ষণ আৰু স্থায়িত্বৰ বাবে "নলবাৰী জিলাৰ বাজাসাঁট বানেকুছি গাঁৱৰ লোক সাহিত্যৰ পৰিচয়" উল্লেখ্য শীৰ্ষক ক্ষুদ্ৰ গৱেষণা পত্ৰখন প্ৰস্তুত কৰাৰ আঁৰত এটা মূল লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য।

অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা :

স্মৃতি নিৰ্ভৰ লোক সাহিত্যক পৰিৱৰ্তিত সমাজ পৰিপ্ৰেক্ষিতত নতুন নতুন ৰং-ৰূপ-ৰস দি থাকে। সেয়ে লোক-সাহিত্যৰ মাজত আহি পৰে আঞ্চলিক, জনগোষ্ঠীয়, প্ৰাচীন, সমকালীন আদি ৰূপৰ কথা। ভাষাৰ পৰিৱৰ্তন এক স্বাভাৱিক প্ৰক্ৰিয়া ইয়াক কোনেও ৰোধ কৰিব নোৱাৰে। সেয়ে হয়তো আমাৰ সমাজ জীৱনৰ সোঁতে জড়িত পৰম্পৰাগত লোক সাহিত্যৰ সমলবোৰ আজি পাহৰণিৰ গৰ্ভত। কিন্তু এইখিনিতে আমি মনত ৰখা ভাল যে যি লোক-সাহিত্য সংস্কৃতিয়ে আমাৰ সাংস্কৃতিক চহকী কৰিছে, আমাক দিয়ে এক স্বকীয় পৰিচয়, যাৰ ফলস্বৰূপে বসুন্ধৰা বাটি আজি আমাৰ সাহিত্য চহকী হৈছে। তেনেক্ষেত্ৰত লোকসাহিত্যক আমি পেলাই ৰখাটো পাহৰা উচিত নহয়। এই-

লোকসাহিত্যৰ বুকুতে আমাৰ জাতীয় সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ যাঁতু শিপাডাল পোথিত হৈ আছে। অসমীয়া সমাজ ব্যৱস্থাপনাত ৰীতিনীতি সংস্কৃতিৰ আয়োজনে আমাৰ আতামপুৰুষীয়া লোক-সাহিত্য সম্পদকণকো ধুনীয়া কৰিছিলে আৰু হয়তো বেছি পৰ লাগিছিল। সেয়ে অসমৰ লোকসাহিত্যৰ সম্পদসমূহ বচাই ৰখাৰ স্বাৰ্থত ইয়াক অধ্যয়ন কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। কেৱল অধ্যয়নে নহয়, ইয়াৰ সংৰক্ষণ কৰাটো ডেউকা ডাঙৰ লাগে। সাম্প্ৰতিক সময়ত অৱশ্যে অসমৰ লোকভাষা, সাহিত্য, সংস্কৃতিক লৈ গৱেষণামূলক কাম কাজ চলিব লাগিছে।

আঞ্চলিক, জনগোষ্ঠীয়, প্ৰাচীন, সমকালীন লোকসাহিত্যৰ ওপৰত পুংখানুপুংখ অধ্যয়নে অসমীয়া লোকসাহিত্যৰ অধ্যয়নক এক অন্যান্য মাত্ৰা দিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

১০৪

গৱেষণাৰ পদ্ধতিঃ

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত ষষ্ঠ ষাণ্মাসিকৰ অন্তৰ্গত স্নাতকৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰিবলগীয়া 'লোক সাহিত্য' বিষয়ক উক্ত প্ৰকল্প প্ৰস্তুত কৰিবলৈ যাওঁতে "নলবাৰী জিলাৰ বাজাসাট বানেকুচি গাঁৱৰ লোক সাহিত্যৰ পৰিচয়" যে বিষয়ে বিশ্লেষণাত্মক পদ্ধতিৰে আলোচনা কৰা হৈছে। গৱেষণা পত্ৰখন প্ৰস্তুত কৰিবলৈ যাওঁতে সাহিত্য তথা সংস্কৃতি বিষয়ক গ্ৰন্থ আৰু লগতে জড়িত বিভিন্ন প্ৰবন্ধ সমূহক মুখ্য উৎস হিচাপে লোৱা হৈছে।

প্ৰথম অধ্যায় :

ৰাজাগাঁও বানেকুছি গাঁৱৰ পৰিচয় :

অসমৰ নলবাৰী জিলাৰ বানেকুছি ৰাজহ চক্ৰৰ অন্তৰ্গত এখন গাঁও।

২০১১ চনৰ লোকপিয়লৰ তথ্য অনুসৰি ৰাজাগাঁও বানেকুছি গাঁৱৰ স্থান বা গাঁৱৰ সংকেত হৈছে ৩০৪০০৩ ৰাজাগাঁও বানেকুছি গাঁৱৰ জিলা আৰু মহকুমা মুখ্য কাৰ্যালয় নলবাৰীৰ পৰা ১৬ কিলোমিটাৰ দূৰত্বত অৱস্থিত। ২০০৯ চনৰ পৰিসংখ্যা অনুসৰি নতুন দেশৰ ৰাজাগাঁও বানেকুছি গাঁৱৰ গাঁও পঞ্চায়ত।

গাঁওখনৰ মুঠ ভৌগোলিক আয়তন ২৫৩.২৩ হেক্টৰ। মুঠ জনসংখ্যা ১২৮৩ জন, য'ত পুৰুষৰ জনসংখ্যা ৬৭৯, মহিলাৰ জনসংখ্যা ৬০৪। গাঁওখনত প্ৰায় ২৪৭ টা ঘৰ।

প্ৰায় ৮ কিলোমিটাৰ দূৰত্বত

একা সৰুলো ডাঙৰ অৰ্থনৈতিক কাম কাজৰ বাবে বাজাৰহাট বানেস্থিতি ওচৰত নলবাৰী চহৰ।

গাঁওখনত হিন্দু মুছলমান সকলোৱে মিলি বাস কৰে। সকলো সম্প্ৰদায়ৰ লোকে মিলা-প্ৰীতিৰে বাস কৰি গাঁওখনৰ উন্নতিৰ বাবে কাম কৰি আহিছে।

গাঁওখনত খেতিপথাৰৰ লগতে তামোল পাণ, নাৰিকল, কঠাল, আম গছ আদিৰে আবৰি আছে। প্ৰায় ঘৰতে সুস্নুৰী থকাৰ উপৰিও জনস্বাস্থ্য বিভাগৰ পানী যোগানৰ ব্যৱস্থা, বিজুলী বাতি আদি আছে। লগতে গাঁওখনত এখন প্ৰাথমিক বিদ্যালয়, পশু চিকিৎসালয়ও আছে। এখন বাজহুৱা নামঘৰ, এটা বাজহুৱা পূজা মন্দিৰ আছে। বছৰত তিনি পাৰ্বন

পালন কৰা হয়। মুছলমান সকলে ওচৰৰ গাঁৱৰ মছজিদত প্ৰাৰ্থনা কৰে অন্যান্য উৎসৱ আদিত একেলগেহে সহযোগ কৰে। মুঠতে গাঁওখনত বৰ্তমান সকলোত মানুহৰ লগা প্ৰয়োজন সুনিশ্চিত আছে।

বাজাগাঁটি বানেকুচি গাঁৱৰ ভৌগলিক পৰিচয় :

ভাৰতৰ অসম ৰাজ্যৰ নলবাৰী জিলাৰ বানেকুচি চকত অৱস্থিত বাজাগাঁটি বানেকুচি গাঁওখন উত্তৰ পূব দ্ৰাঘিমাংশত অৱস্থিত। গুৱাহাটীৰ পৰা ৭২.৫ কি.মি, নলবাৰীৰ পৰা ৮ কিলোমিটাৰ দূৰত বাজাগাঁটি বানেকুচি গাওঁ অৱস্থিত।

গাঁৱৰ মাটিকালি : ২৫৩.২৩ হেক্টৰ

চাৰিসীমা ঃ গাঁওখনৰ পূবে আছে হুগুং নলবাৰী অঞ্চল, পশ্চিমে টিহু অঞ্চল, উত্তৰে বৰমা অঞ্চলৰ লগতে বৈ গৈছে পাগলা দিয়া নদী আৰু দক্ষিণে বৈ গৈছে বুঢ়া দিয়া নদী।

কৰ্ম আৰু জীৱিকা ঃ গাঁওখনৰ এভাগ লোক কৃষি কাৰ্যৰ লগত জড়িত যদিও চৰকাৰী - বেচৰকাৰী ব্যৱসায়, ক্ষুদ্ৰ উদ্যোগ ইত্যাদিত এই গাঁৱৰ অধিকাংশ লোকেই জড়িত। বিভিন্ন ক্ষেত্ৰৰ আত্মসহায়ক গোটসমূহেও বাজাসাট বানেকুড়ি গাঁৱৰ অৰ্থনৈতিক স্বনিৰ্ভৰশীল সবলীকৰণত অৰিহণা যোগাইছে। ইয়াৰ উপৰিও গাঁওখনৰ পুৰুষ মহিলা সকলোৱে সমানে পৰিশ্ৰম কৰে। সকলোৱে নিজৰ নিজৰ কৰ্ম কৰি ঘৰখন চলাই আছিছে।

দ্বিতীয় অধ্যায় : ৰাজাপাটি বালেশ্বৰী গাঁৱৰ লোক সাহিত্যৰ পৰিচয় :

লোক সংস্কৃতিৰ অন্যতম এটা শ্ৰেণী হ'ল লোক সাহিত্য। 'লোক' আৰু 'সাহিত্য' শব্দৰ সমন্বয়ত 'লোক সাহিত্য' পৰিভাষাটো ব্যৱহৃত হয়। আভিধানিক অৰ্থত লোক শব্দই 'মানুহ' 'ভুবন' আদিক বুজালেও লোক সংস্কৃতিৰ দৃষ্টিকোণৰ পৰা ইয়াৰ অৰ্থ স্বকীয়া।

জনসাধাৰণৰ মাজত মুখে মুখে প্ৰচলিত গীত-মাত আদিকে লোক সাহিত্য বুলি জনা যায়। লোককথা, লোককলা, লোকগীত, লোকধৰ্ম, লোক পৰম্পৰা, লোক প্ৰবাদ, লোকসমাজ আদিৰ বৰ্ণনা লোক সাহিত্যত থাকে। লোক-সাহিত্য লোক-সাহিত্য লোক মনৰ সৃষ্টি, লোক মন আশ্ৰিত। ইয়াত থাকে লোক মনৰ সুখ-দুখ, হৰ্ষ-বিষাদ, আশা আকাংক্ষা, প্ৰকৃতিৰ বিবিধ ৰূপৰ চিত্ৰণ।

অতঃ স্ফূর্ততা লোক সাহিত্যের এক মূল বৈশিষ্ট্যগুলির দিক। এই শ্রেণী সাহিত্যকে মৌখিক সাহিত্য বা জন সাহিত্য হিসাবেও দেখা হয়।

কোনো বিশেষ ব্যক্তির মুখেমুখে প্রথম গাওয়া এই গীত আর কথা কালক্রমে সার্বজনীন রূপ লাভ করে ব্যক্তি নিরপেক্ষ রচনা হয়ে পারে। লোক সাহিত্য ব্যক্তি নিরপেক্ষ রচনা নয় বলি দেখা হয়েছে যদিও এইরূপ সাহিত্য ব্যক্তি বিশেষেই রচনা করে, কিন্তু তেওঁর নির্মিত সমাজতলে ঠেলি দিয়ে। যুগ যুগ ধরি জনসাধারণের মুখে মুখে প্রবাহিত হয়ে আছে এই মৌখিক লেখন পদ্ধতি প্রচলিত হওয়ার পিছুতহে লিপিবদ্ধ হয়। গীত-মাত, সাধুকথা, মকথা-যোজনা, সাঁথর, তন্ত্র-মন্ত্র আদি বিভিন্ন বিষয় লোক সাহিত্যের বহুল পরিসরের অন্তর্ভুক্ত।

লোক সাহিত্য, লোক সংস্কৃতির দাপোন স্বরূপ। লোক সমাজর গোরা-

লোৱা, পিন্ধা-উৰা, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, ৰীতি-নীতি, লোক বিশ্বাস, সামাজিক কৰ্তব্য সম্পৰ্কে পালনীয় নীতি-নিয়ম আদিৰ আভাস ই দাঙি ধৰে। বুৰঞ্জীয়ে ঢুকি নোপোৱা দূৰ অতীতৰ লোক জীৱনৰ সামাজিক, সাংস্কৃতিক, মানসিক আদি বিভিন্ন দিশৰ ছবিও লোক সাহিত্যৰ মাজেৰে প্ৰতিফলিত হয়।" বুৰঞ্জী আৰু ভূগোলেও যদি কোনো এক জাতিৰ-মনৰ পৰিচয় দিবলৈ অসমৰ্থ হয় তেনেহলে সেই পৰিচয় দিব পাৰে সেই জাতিৰ মাজত বৰ্তি থকা গীত, পদ, সাধুৱেহে।

ৰাজাসাঁটি বালেৰুছি গাঁৱত প্ৰচলিত লোক সাহিত্য সমূহ হৈছে - বিয়ানাম, বিহুনাম, সাধুকথা, ফকৰা-যোজনা, নিচুকনি গীত, বিভিন্ন অনুষ্ঠানমূলক গীত ইত্যাদি।

লোক সাহিত্যৰ সংজ্ঞা আৰু শ্ৰেণীবিভাগঃ

লোক সাহিত্যক বিভিন্ন জন পণ্ডিত সমালোচকে সংজ্ঞাযিত কৰিছে এনেদৰে-

লীলা গগৈৰ মতে- "লোক সাহিত্য লোক মনোধৰ্মী। লোক মানসত প্ৰতিফলিত হয় লোক জীৱনৰ আবেগ, অনুভূতি, অভিজ্ঞতা। মানুহৰ সামূহিক আবেগে সাহিত্যিক ৰূপ পৰিগ্ৰহণ কৰে স্বভাৱ কবিৰ কবিতাত, বুঢ়ী আইৰ সাধুত, বিহুৱাৰ বিহু নামত, আয়তীৰ বিয়া নামত। লোক সাহিত্যত সময়ৰ সীমা নাই, ব্যক্তিশীলতাৰ ছাপ নাই, গতিহীনতাৰ বৰ্ম নাই।"

— অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা।

নবীন চন্দ্ৰ শৰ্মাই কৈছে — " লোকবিদ্যা বা লোক সংস্কৃতিৰ অন্যতম শ্ৰেণী

মৌখিক সাহিত্য বা লোক সাহিত্যক ইয়াৰ ৰূপগত আৰু সাংস্কৃতিক দিশৰ সমলৰ পৰা বাচিক কলা বা মৌখিক কলা আখ্যা দিব পাৰি।

— জনকৃষ্টিৰ ৰূপৰেখা।

আশা শৰ্মাৰ মতে — "লোক সাহিত্য লোক সমাজে ৰচনা কৰা সাহিত্য। লোক সাহিত্য ~~জন~~ সাধাৰণতে ক্ৰমে ক্ৰমে বাগৰি প্ৰবাহিত হৈ অহা মৌখিক সাহিত্য।

— অসমৰ লোক সাহিত্য।

নিৰঞ্জন কুমাৰ বৰুৱাৰ মতে — "জাতিৰ আদিম অৱস্থাৰ পৰা সত্য ভুবনৈ আঁত নিছিগাকৈ চলি অহা জনশ্ৰুতিবোৰেই হ'ল লোক সাহিত্য।"

লোক সাহিত্যৰ শ্ৰেণী বিভাগ ঃ

বৈশিষ্ট্য আৰু বৈচিত্ৰ্যতাৰে পুষ্ট অসমীয়া লোক-সাহিত্যক কেইবাটাও ভাগত পোৱা যায়। 'অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত' গ্ৰন্থত ড° সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাই অসমীয়া লোক সাহিত্যক তিনিটা ভাগত ভাগ কৰি দেখুৱাইছে।

সেই কেইটা হ'ল -

১/ লোকগীত।

২/ মন্ত্ৰ-যোজনা আৰু প্ৰবচন।

৩/ সাধুকথা।

মহেশ্বৰ নেওগে 'অসমীয়া সাহিত্যৰ ৰূপৰেখা' গ্ৰন্থত লোক সাহিত্যক দুটা ৰূপত দেখুৱাইছে। সেই দুটি ৰূপ হ'ল -

১/ লোক-গীত আৰু

২/ লোক কথা

ড° হেমন্ত কুমাৰ শৰ্মাই 'অসমীয়া সাহিত্যত দৃষ্টিপাত' গ্ৰন্থত অসমীয়া লোক সাহিত্যক বিষয়বস্তু আৰু ৰচনা ৰীতিৰ সমলৰ পৰা তিনিটা ভাগত ভাগ কৰি দেখুৱাইছে। সেইকেইটা হ'ল –

১/ লোকগীত।

২/ মৰকৰা – যোজনা, সাঁথৰ – পটন্তৰ

৩/ সাধুকথা।

সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মাৰ মতত এই ভাগকেইটা আৰু একেধৰণৰ।

প্ৰফুল্ল দত্ত গোস্বামীয়ে লোক সাহিত্যক তলত দিয়া ধৰণে ভাগ কৰি দেখুৱাইছে ভাগবোৰ হ'ল –

১/ সাধুকথা বা কাহিনী

২/ গীত

৩/ দৃষ্টান্ত

৪/ যোজনা

৫/ প্ৰবাদ

৬/ মন্ত্ৰ

লোক-সাহিত্য যে লোকমনৰ সৃষ্টি। ইয়াৰ লগত জড়িত হৈ থাকে অনাগৰী, চহা লোকজীৱন চৰ্যা। তলত প্ৰতিটো ভাগৰে চমু আলোচনা আগবঢ়োৱা হ'ল।

<u>লোকগীত</u> : মৌখিক সাহিত্যৰ পৰম্পৰাত পুৰুষানুক্ৰমে প্ৰচলিত গীত মাতক লোকগীত আখ্যা দিয়া হয়। লোক গীতবোৰ লোক সাহিত্যৰ বিস্তৃত ক্ষেত্ৰখনত সাহিত্যিক গুণসম্পন্ন অমূল্য সম্পদ। স্মৃতি নিৰ্ভৰ এই গীতবোৰে চহা জীৱনৰ আনন্দ-বিষাদ, সুখ-দুখ, ভক্তি আদি ভাৱক কঢ়িয়ায়। ই জনসাধাৰণৰ সম্পত্তি, লিখিত গীতৰ দৰে তাত ব্যক্তি বিশেষৰ কথা পোৱা নাযায়। জনসাধাৰণৰ বিভিন্ন অনুভূতিকেই কবি প্ৰতিভা থকা লোক সকলে ছন্দোবদ্ধভাৱে ৰচনা কৰি আহিছে আৰু সময়ত সেইবোৰ বিভিন্ন লোকৰ মুখত পৰি পৰিৱৰ্তিত হৈছে। সেই কাৰণে

আধুনিক কবিতাৰ দৰে তত লেখক কবি নাম পোৱা নাযায়। গীতবোৰ প্ৰকৃত- তিৰোতা উত্তৰে সম্পত্তি। মহোহো, হুঁচৰি, নাওখেলাৰ গীত আদি পুৰুষে আৰু নিচুকনি গীত, বিয়া নাম আৰু ভালোমান ভক্তি মূলক গীত প্ৰধানকৈ তিৰোতা মানুহে গোৱা। শিশুগীতবোৰ আকৌ মতা মাইকী উত্তৰে ৰচনা। লোক গীতবোৰৰ ৰচনাৰ সময় নিৰ্দিষ্টকৈ ক'ব নোৱাৰি ইয়াৰ মাজতো অসমৰ বুৰঞ্জীৰ ঘটনাৰ বা বৈষ্ণৱ ভাবাপন্ন কোনো কোনো গীত সময় সম্বন্ধত এটা ধাৰণা কৰিব পৰা যায়। চহা কবিসকলে এই গীতবোৰ ৰচনা কৰোঁতে বাস্তৱ জীৱনৰ অভিজ্ঞতা, প্ৰকৃতিৰ পৰা লাভ কৰা শিক্ষা আদিকে বিষয়বস্তু হিচাপে লয়। সেয়ে লোক গীতবোৰৰ মাজত জনসাধাৰণৰ বিশ্বাস-অন্ধবিশ্বাস, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, চিন্তাধাৰাৰ কথা পোৱা যায়। এই গীতবোৰত ছন্দ,

ভাব আৰু ভাষা শৃংখলিত নহয়, সাবলীল আৰু উন্মুক্ত। ইয়া প্ৰাণৰ ই মুক্ত পৰিস্ফুৰণ আৰু আদিম তথা মৌলিক ভাৱাবেগৰ অকৃত্ৰিম প্ৰকাশ।

লোকগীতক আকৌ প্ৰধানকৈ তিনিটা শ্ৰেণীত ভগাব পাৰি —

১/ অনুষ্ঠানমূলক।
২/ কৰ্মবিষয়ক।
৩/ আখ্যানমূলক।

এই শ্ৰেণীবোৰ আকৌ প্ৰত্যেকৰে কেইবাটাও উপশাখা আছে।

লোকগীত

- অনুষ্ঠানমূলক
  - ভক্তিনিৰপেক্ষ
  - ভক্তিমূলক
- কৰ্মবিষয়ক
- আখ্যানমূলক
  - বুৰঞ্জীমূলক

১/ অনুষ্ঠানমূলক গীত ঃ

অনুষ্ঠানমূলক গীতসমূহক সাধাৰণতে কোনো উৎসৱ অনুষ্ঠান উপলক্ষে গোৱা হয়। ঋতুকালীন উৎসৱ, বিয়া, মৃতকৰ স্মৰণ উৎসৱ, শুচি শোধাৰ উৎসৱ দেৱদেৱীৰ পূজা আদি উৎসৱ অনুষ্ঠানৰ গীতসমূহ এই পৰ্যায়ৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

এই শ্ৰেণীৰ গীতবোৰ টান ভেদলি দুটা —

ক/ ভক্তি নিৰপেক্ষ

খ/ ভক্তিমূলক।

ঋতুকালীন আৰু বিয়া উৎসৱৰ গীত সমূহ ভক্তি নিৰপেক্ষ আনহাতে, দেৱদেৱীৰ পূজা, মৃতকৰ স্মৰণ, শুচি শোধা আদি উৎসৱৰ গীতসমূহক ভক্তিনিৰপেক্ষ গীত বুলি কোৱা হয়।

কৰ্মবিষয়ক গীত ঃ

এই শ্ৰেণীৰ গীত সাধাৰণতে কোনো কাম কৰোঁতে শ্ৰম লাঘৱ আৰু আনন্দ

বিনোদনৰ কাৰণে গোৱা হয়।
কর্ম সংগীতৰ ভিতৰত -
নাও খেলাৰ গীত, ৰখীয়া খোৱা গীত, গৰখীয়া গীত, খেল বৈমালিৰ গীত নাঙলৰ গীত আদি।

আখ্যানমূলক গীত :

অসমীয়া লোক সাহিত্যত আখ্যানমূলক গীত অনেক পোৱা যায়। যিবোৰ গীতৰ মাজেদি একো একোটা আখ্যান বা কাহিনী বর্ণনা কৰা হয়, সেইবোৰকে আখ্যানমূলক লোকগীত বুলি বুজা যায়। এই শ্রেণীৰ গীতক মালিতা (বেলাড) বা কাহিনী গীতো বোলা হয়। ড° সত্যেন্দ্রনাথ শর্মা আৰু ড° হেমন্ত কুমাৰ শর্মাই অসমীয়া আখ্যানমূলক গীতক প্ৰধানকৈ তিনিটা ভাগত ভগাইছে।
ভাগ তিনিটা হ'ল -
১/ ৰূপকথামূলক

২/ কিংবদন্তি বা জনশ্ৰুতিমূলক
৩/ কাল্পনিক ।

ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ কোনো চৰিত্ৰ বিশেষৰ কৰ্মৰ পৰিণতি দেখুৱাই বুৰঞ্জীমূলক মালিতাৰ উদ্দেশ্য। আনহাতে, অলৌকিক ঘটনাৰ সমাবেশ থকা মনোৰঞ্জক কাহিনীয়েই হ'ল কিংবদন্তি বা জনশ্ৰুতিমূলক মালিতা। কল্পনাৰ আধাৰত ৰচিত গীত সমূহ কাল্পনিক গীত।

জয়মতী কুঁৱৰীৰ গীত, গৌৰীনাথ সিংহৰ গীত, মনিৰাম দেৱানৰ গীত, হৰদত্তৰ গীত, নাহৰৰ গীত, চিকন সৰিয়হৰ গীত আদি বুৰঞ্জীমূলক আখ্যান গীতৰ ভিতৰত পৰে। মনিকোঁৱৰৰ গীত, ফুলকোঁৱৰৰ গীত, জনা গাভৰুৰ গীত, ময়নামতীৰ গীত, কমলা কুঁৱৰীৰ গীত আদি কিংবদন্তি বা জনশ্ৰুতিমূলক গীত। কাল্পনিক গীতৰ ভিতৰত পৰে কন্যা বাৰমাহী, দুবলা শান্তিৰ গীত, শান্তি বাৰমাহী,

জয়ধন বণিয়াৰ গীত, মধুমতীৰ গীত আদি।

সাঁথৰ-যোজনা ঃ

সাঁথৰ-যোজনা, পটন্তৰ, প্ৰবাদ, প্ৰবচন, দৃষ্টান্ত এই শব্দকেইটা অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰায় সমাৰ্থক শব্দ।

লোক সাহিত্যক সমৃদ্ধিশালী কৰি তোলা উপাদানসমূহৰ ভিতৰত সাঁথৰ-যোজনাৰ এক বিশিষ্ট স্থান আছে। যোজনা হ'ল দুটি সাৰগৰ্ভ, সহজে মনত ৰাখিব পৰা একাষাৰি বা দুষাৰি কথা। পৰিস্থিতি বিশেষত ইয়াক সৃষ্টি কৰিব পৰা বাবে ইয়াৰ নাম যোজনা। সাঁথৰ-যোজনাই ভাষাৰ প্ৰকাশিকা শক্তি বৃদ্ধি কৰে। অসমীয়া ভাষাত এনে সাঁথৰ-যোজনা, ফকৰা আদি অলেখ পোৱা যায়। সাঁথৰবোৰ সূক্ষ্ম ব্যঞ্জক, ইয়াত লুকাই থাকে নিগূঢ় অৰ্থ।

ইয়াৰ বাণ হয় সাধাৰণতে ছন্দোবদ্ধ। 'যোজনা বিলাকত এফাঁকি কথা সুধাবলৈ আন এফাঁকি কথা যোগ কৰি দিয়া হয়। যোগ কৰি দিয়া ফাঁকিৰ বহুত ক্ষেত্ৰত অৰ্থ নাথাকিবও পাৰে।' ফকৰা-যোজনাসমূহৰ মাজেৰে প্ৰাজ্ঞ গাঁৱবাসীৰ সূক্ষ্মদৰ্শিতা আৰু বুদ্ধিমত্তাৰ পৰিচয় পোৱা যায়। লোকসাহিত্যৰ অন্যতম বাচকবৰ্ণীয়া সম্পদ লোকগীতৰ দৰে ফকৰা-যোজনা, প্ৰবাদ-প্ৰবচনবোৰৰ ক্ষেত্ৰতো সময়সীমা নিৰ্ধাৰণ কৰাটো কঠিন কাম। বুৰঞ্জীমূলক ঘটনাশ্ৰিত প্ৰবচন, ফকৰাবোৰৰ সময়সীমা আনুমানিক ভাবে নিৰ্ণয় কৰিব পৰা যায়। ফকৰা-যোজনা আৰু পটন্তৰ এই শব্দ কেইটা হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাৰ মতে প্ৰায় সমাৰ্থক, বাস্তৱ জী ক্ষেত্ৰতো তিনিওটাৰ মাজত বিশেষ পাৰ্থক্য দেখা নাযায়। জীৱনৰ চৰম সত্যবোৰৰ

নিজে চিন্তাৰ অৱকাশ নথকা সাধাৰণ মানুহৰ এটা জীৱনৰ বা এটা দিনৰ কিছুমান অভিজ্ঞতা, কেতিয়াবা এটা জাতিৰ কেইবা প্ৰজন্মৰো অভিজ্ঞতাৰ দ্বাৰা বান্ধি লোকোক্তি বালো প্ৰবচনৰ সৃষ্টি হয়। এই ক্ষেত্ৰত প্ৰবচনবোৰ আমাৰ জ্ঞানৰ ভঁৰালত নৈৰ্ব্যক্তিক সম্পত্তি হৈ ৰৈ গৈছে।

একোষাৰি প্ৰবচনৰ মাজত একোটি সম্পূৰ্ণ ভাব নিহিত হৈ থাকে। যেনে —

১/ কথাত কটা যায়, কথাত বটা পায়।

২/ কুকুৰ বুঢ়া হলে মগাপে ধৰে,
মানুহ বুঢ়া হলে পৰাকিতী লাগে।

৩/ পক্ষী মাৰে বৈ, মানুহ মাৰে কৈ।

৪/ আইৰ সমান হ'ব কোন, নৈৰ সমান ব'ব কোন:

৬/ অভ্যাসৰ নম, বৰ্ণনামে কৰে আৰ ।

সাধুকথা ঃ

বিশ্বৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মাজত থকাৰ দৰে অসমীয়া জনসমাজতো সাধুকথাৰ প্ৰচলন প্ৰাচীন কালৰে পৰা দেখা যায়। সাধুকথাবোৰৰ স্থিৰ ৰূপ নাই, সাধু কওঁতাই নিজৰ অভিৰুচি আৰু সামৰ্থ অনুসৰি তাক বৰ্ণাই যায়, সাধুবোৰ অৰ্থাৎ উপকথাৰ সূত্ৰ ঘটনাবোৰে কিন্তু প্ৰাচীন।

মানুহৰ মুখে মুখে বাগৰি অহা বাবে সাধুকথাবোৰৰ ৰূপৰো পৰিৱৰ্তন দেখা যায়। ইয়াত কোনো নিৰ্দিষ্ট নিয়ম নাথাকে। যেনে কওঁতাৰ জ্ঞান-বুদ্ধি ৰুচিৰ অনুকূলে সাধুকথাবোৰো হয় ভিন ভিন ৰূপৰ। সভ্যতাৰ জন্মলগ্নৰ পৰাই আদি মানুহে যেতিয়া সমাজবদ্ধ হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে, তেতিয়াই জীৱন, জগত আৰু প্ৰকৃতি সম্পৰ্কে পূৰ্বৰ ধাৰণাবো

কাহিনি হ'বলৈ ধৰিলে। মানুহৰ দৃষ্টিভংগীৰ সলনিৰ লগে লগে সাধু কথাবোৰ প্ৰকৃতি সলনি হবলৈ ল'লে। প্ৰাক ঐতিহাসিক যুগৰ আদিম মানুহৰ দৃষ্টিভংগীৰ আৰু চিন্তা জগতৰ পৰিৱৰ্তনৰ ইতিহাস সাধুকথাৰ মাজেদি অতি স্পষ্ট হৈ ধৰা পৰে। এই স্পষ্টতা বোধগম্য হ'বৰ বাবে সাধুকথাৰ পৰিৱৰ্তনৰ স্তৰবোৰলৈ লক্ষ্য কৰিলেই হয়। অসমৰ প্ৰাচীন সাধুকথাবোৰে লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ হতত উনবিংশ শতিকাৰ শেষৰফালে মুক্তি লাভৰ বাট পায়।

সামাজিক বাতাবৰণত প্ৰজন্মৰ পৰা প্ৰজন্মলৈ প্ৰবাহিত হৈ অহা সাধুকথাসমূহ বিভিন্ন প্ৰকৃতিৰ হব পাৰে। এই সাধুবোৰে এক সাংস্কৃতিক ধাৰণা কিম্বা বিশ্বাসক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি আহিছে। মৌখিক পৰম্পৰাক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা এই সাধুসমূহৰ কিছুমান স্থানীয়ভাৱে প্ৰচলিত আৰু কিছুমান

পাৰিবাৰিক কাহিনীৰ বাবেও প্ৰচলিত। ইয়াৰোপৰি বিশ্বৰ উৎপত্তি, মানুহৰ সৃষ্টি, সমাজ সংস্কৃতি আদি দিশবোৰ সামৰি লোৱা শিশু আৰু নীতি কথামূলক সাধুৰ প্ৰচলনো লক্ষণীয় কথা।
কিন্তু মাত্ৰ এনে সাধুকথাও আছে যিবোৰে কেৱল আমোদ আৰু মনোৰঞ্জনহে দিয়ে। সাধুকথাৰ কাহিনীত অলৌকিকতাই প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। তাত মানুহ, ৰাক্ষস, ভূত, যখিনী, শিয়াল, কাউৰী, হৰিণ আদিৰ পৰাও চৰিত্ৰ বাছি লোৱা হয়। মানুহৰ দৰে এই চৰিত্ৰবোৰৰ মাজতো প্ৰীতি, অসূয়া, ধূৰ্তালি আদি ভাব দেখুওৱা হৈছে। তেজীমলা, তুলা, তেজা আদি সাধু কৰুণ ৰসাত্মক আৰু 'টেটোনা', 'কুকুৰীকণা জোৱাই', আদি সাধু ধেমেলীয়া বিধৰ। পৰ্বত, নৈ আদি প্ৰাকৃতিক সম্পদসমূহৰ উৎপত্তি সম্বন্ধেও অনেক সাধু আছে। পঞ্চতন্ত্ৰ, ঈছপৰ সাধু, হিতোপদেশ আদি গ্ৰন্থতো অসংখ্য সাধুকথা পোৱা যায়।

লোক সাহিত্যৰ বৈশিষ্ট্য :

লোক জীৱনৰ পটভূমিত তথা লোকমনৰ চিন্তা লোক চেতনা, আবেগ অভিব্যক্তি, তাৰ কল্পনাৰ আধাৰত ৰচিত লোক সাহিত্যৰ সাধাৰণ বৈশিষ্ট্য সম্পৰ্ক গৱেষক পণ্ডিতসকলে এনেদৰে দাঙি ধৰিছে।

১/ লোক সাহিত্য জনসাধাৰণৰ মুখে মুখে মুখে প্ৰচলিত আৰু পৰম্পৰা আশ্ৰিত। জাতীয় সাহিত্যৰ এই শ্ৰেণীত ব্যক্তি বিশেষৰ কল্পনাৰ স্ফুৰণৰ ঠাই নাই। এই শ্ৰেণীৰ সাহিত্য কেৱল ব্যক্তি বিশেষৰ আনন্দ বিনোদনৰ কাৰণে সৃষ্টি নহয়। ই সমাজৰ উদ্দেশ্যমূলক সৃষ্টি। সমাজৰ সৰ্বজনৰ তাৰ, চিন্তা আৰু কল্পনাৰ ই মিলন তীৰ্থ আৰু সমস্ত সমাজৰ আনন্দ বিনোদনৰ ক্ষেত্ৰ।

২/ লোক সাহিত্যৰ ভাষাত সমাজৰ জীৱন অকৃত্ৰিম আৰু স্বতস্ফূৰ্ত ভাৱে

অভিব্যক্ত হয়। ইয়াৰ ভাষা অজটিল, প্ৰকাশ-ভংগী শোন পটীয়া।

৩/ লোক সাহিত্যত লোকসকলৰ জীৱন দৃষ্টি, জীৱন নিৰ্বাহ প্ৰণালী আদিৰ লগতে গাঁওলীয়া সমাজৰ সামগ্ৰিক চিত্ৰ প্ৰতিফলিত হয়।

৪/ লোক সমাজৰ মাজত প্ৰচলিত নানান বিশ্বাস-অবিশ্বাস, ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, উৎসৱ পাৰ্বণ আদিৰ বৰ্ণনাও, লোক সাহিত্যত উল্লেখনীয় ঠাই অধিকাৰ কৰি আছে।

৫/ লোক সাহিত্যই লোক জীৱনৰ অতীতৰ ইতিহাস কয়, বৰ্তমানৰ পৰিবৰ্তনৰ ধাৰা সম্পৰ্কে সম্যক আভাস দাঙি ধৰে আৰু ভৱিষ্যতৰ বিষয়েও ভৱিষ্যত বাণী প্ৰচাৰ কৰে।

৬/ লোক সাহিত্য যি ক্ষেত্ৰকে যুগে যুগে প্ৰচলিত সেই ক্ষেত্ৰকে তাৰ ভাষা কথিত ভাষাৰ শব্দ আৰু প্ৰকাশৰীতিৰে সমৃদ্ধ।

অসমৰ লোক সাহিত্যসমূহ ঃ

অসম নামৰ ভূ-খণ্ডৰ ভৌগোলিক পৰিসীমাৰ ভিতৰত বসবাস কৰি থকা বিভিন্ন ভাষা ভাষী জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলৰ যুগে যুগে প্ৰচলিত তথা পৰিৱৰ্তন আৰু পৰিবৰ্ধনেৰে বাগৰি অহা গীত-মাত, লোক কথা, প্ৰবাদ-প্ৰবচন, সাঁথৰ, মন্ত্ৰ আদিৰে মিলিয়ে হ'ল অসমীয়া লোক সাহিত্য। অসমৰ ভৈয়াম আৰু পাহাৰীয়া উভয় অঞ্চলত বসবাস কৰি অহা লোক-সাহিত্যৰ সমলাবোৰে অসমীয়া লোক সাহিত্যক বৈচিত্ৰপূৰ্ণ ৰূপ দান কৰাই নহয় ইয়াৰ পৰিসৰো বিস্তৃত কৰি তুলিছে।

প্ৰাক্ ঐতিহাসিক যুগৰ পৰাই অসমলৈ ভিন ভিন ভেৰত ভাগে ভাগে অহা জাতি - জনগোষ্ঠীসমূহৰ অহমিকান

আৰু অৱস্থানৰ বাবেই উক্ত লোকৰ সমাজ আৰু সংস্কৃতিত সমাহৰণ বা সমন্বয় ঘটিছিল। অসমীয়া লোক সাহিত্যত ইয়াৰ স্বৰূপ প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। সেয়েহে অসমীয়া লোক সাহিত্য জনজাতীয় আৰু অজনজাতীয় সম্পদেৰে পুষ্ট হৈ বৈচিত্ৰপূৰ্ণ হৈ উঠিছে। অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ আলোচনাত অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্যৰ লগত জনজাতীয় গোষ্ঠী-বিলাকৰ সম্পৰ্কৰ দিশসমূহো বিচাৰ কৰাটো প্ৰয়োজনীয়। অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ সমলসমূহ উদ্যমৰ অজনজাতীয় সম্প্ৰদায়ৰ অসমীয়া ভাষাৰ মাধ্যমেদি প্ৰকাশ হোৱাৰ উপৰি অজনজাতীয় লোক সমাজৰ লগত অৱস্থান কৰি থকা জনজাতীয় লোকসকলৰ নিজ নিজ ভাষাৰ মাধ্যমেদিও প্ৰকাশিত হৈ আছিছে। কাৰণ অসমত অসমীয়া ভাষাৰ উপৰি

বিভিন্ন জনজাতীয় গোষ্ঠীৰ নিজ নিজ ভাষাও প্ৰচলিত। এই ভাষাসমূহত লিখিত সাহিত্যৰ পৰিমাণ সীমিত আৰু কিছুমান ভাষাত ই সম্পূৰ্ণ অনুপস্থিত কিন্তু লোক সাহিত্যৰ সম্পদৰ বিচাৰত কোনো এটা ভাষাই নিঃস্ব নহয়। জনজাতীয় লোক-সকলৰ কিছুমানে বিশেষকৈ সোনোৱাল-কছাৰী, তিৱা (লালুং) আৰু মিচিং, হাজং আৰু ৰাভাৰ কেইটামান গোষ্ঠীয়ে অসমীয়া ভাষাৰ স্থানীয় ৰূপকে মাতৃভাষা ৰূপে গ্ৰহণ কৰি তাত নিজ নিজ বৈশিষ্ট্যৰ সাঁচ লগাইছে। এনে ধৰণে গ্ৰহণ কৰা দেউৰীমিজ, ৰাভামিজ, তিৱামিজ, হাজং অসমীয়া, সোনোৱাল-কছাৰীৰ কথিত অসমীয়া আদি নামেৰে নামাকৰণত ন-গোষ্ঠীয় উপভাষাতো সৰহ সংখ্যক গীত পদ ৰচিত হৈ আছে। এইবোৰেও অসমীয়া লোকক

সাহিত্যক এক বৈচিত্ৰপূৰ্ণ ৰূপ দান কৰিছে।

উজনি, মধ্য আৰু নামনি এই তিনিটা ভৌগোলিক সাংস্কৃতিক বলয়ৰ কিছুমান নিজস্ব বৈশিষ্ট্য আছে। এনে স্বকীয় বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ বিভিন্ন আঞ্চলিক সামাজিক সাংস্কৃতিক বলয়বোৰেও অসমীয়া লোক সাহিত্যক বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ কৰি গঢ়ি তুলিছে।

অসমীয়া লোক সাহিত্য বিভিন্ন ভাগত বিভক্ত। লোক সংস্কৃতিবিদ প্ৰফুল্ল দত্ত গোস্বামীয়ে অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ শ্ৰেণী বিভাজন এইদৰে কৰিছে-

(ক) কল্পনা প্ৰধান সাধুকথা, পুৰণা কাহিনী, কিংবদন্তি, কৌতুক আদি।

(খ) গীত মাত:

(১) বৰ্ণনামূলক মালিতা
(২) ধৰ্মীয় গীত
(৩) প্ৰণয়মূলক গীত
(৪) কৰ্ম গীত
(৫) নিচুকনি গীত আদি

(গ) সাঁথৰ
(ঘ) পটন্তৰ বা বচন
(ঙ) মন্ত্ৰ

আন এগৰাকী লোক সংস্কৃতিবিদ নবীন চন্দ্ৰ শৰ্মাই দেশী-বিদেশী লোক-সংস্কৃতিবিদৰ শ্ৰেণী বিভাজনক পুনৰ বিশ্লেষণ কৰি তাত্ত্বিক আৰু তত্ত্বসংগত শ্ৰেণী বিভাজনক বিজ্ঞানসন্মত বুলি বিবেচনা কৰি অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ শ্ৰেণী বিভাজন কৰিছে -

(১) লোক গীত/ লোক কবিতা ঃ

(ক) উৎসৱ-অনুষ্ঠানৰ লগতে জড়িত গীত পদ
(খ) প্ৰেম প্ৰণয় জড়িত গীত-পদ
(গ) সংস্কাৰমূলক কৃত্যৰ লগতে জড়িত গীত-পদ।
(ঘ) ল'ৰা ছোৱালীসকলৰ লগতে জড়িত গীত-পদ
(ঙ) প্ৰেম গীত
(চ) কাহিনী গীত / বেলাডঃ লোক কাব্য, লোক মহাকাব্য, লোক পুৰাণ; লোক ইত্যাদি।

২/ গদ্যধৰ্মী কাহিনী ঃ

(ক) মিথ / আখ্যান
(খ) জনশ্ৰুতি / উপাখ্যান
(গ) সাধুকথা / সাধু / কিচ্ছা।

৩/ প্ৰবচন / যোজনা / পটন্তৰ আদি
৪/ সাঁথৰ / দিঠান ইত্যাদি।

মূলতে আৰ্য আৰু আৰ্যভিন্ন লোকৰ সামাজিক সংমিশ্ৰণ, সমন্বয় আৰু সাঙ্গীকৰণ প্ৰক্ৰিয়াৰ প্ৰেক্ষাপটত অসমীয়া লোক-সাহিত্য বহলভাৱে দুই ভাগত ভগাব পাৰি।

(অ) অজনজাতীয় লোক সাহিত্য
(আ) জনজাতীয় লোক সাহিত্য :

(১) জনজাতীয় (তিব্বতবৰ্মীয়) স্বকীয় ভাষাত ৰচিত

(২) অজনজাতীয় (আৰ্যমূলীয়) অসমীয়া ভাষাৰ স্বগোষ্ঠীয় কথাত ৰচিত।

এই দুয়োবিধ লোক সাহিত্যক আকৌ বিষয়বস্তু আৰু প্ৰকাশভংগী অনুসৰি এনে ধৰণে শ্ৰেণী বিভাজন কৰা যায়-

(১) লোক গীত
(২) লোক কথা
(৩) লোক প্ৰবচন
(৪) লোক মন্ত্ৰ
(৫) লোক নাট্য।

তৃতীয় অধ্যায় : ৰাজাসাট বালেকুড়ি গাঁৱৰ বিয়ানাম :

সোণৰে বাটিতে খাওঁ খালাখিৰে
ঐ ৰাম ৰূপৰে বাটিতে দৈ খে
আইদেউক লোৱাবলৈ মাকে আহিছে
ঐ ৰাম সুখতে ওৰণি লৈ ছে ॥

বিয়া অসমীয়া জনজীৱনত এক প্ৰাণময় আৰু আনন্দময় সাংস্কৃতিক উৎসৱ। সংস্কৃতি আৰু সৃষ্টিৰো বিয়া এক থাই উৎসৱ। অসমত বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয় সম্প্ৰদায় আছে। এই সকলোৰে বিয়াৰ লৌকিক প্ৰথা আৰু লোকাচাৰ আছে। বিয়া মানেই ৰং ৰহস্যৰে পৰিপূৰ্ণ।

বিয়াৰ আৰম্ভণি বহুত পুৰণি যদিও ইয়াৰ আনন্দ-উল্লাহ, ৰং ৰহস্যৰ জনপ্ৰিয়তা হ্ৰাস পোৱা নাই। এই আনন্দময় উৎসৱৰ কালত বহুল ভাৱে বিভিন্ন সুৰ-তালমান

আৰু জাতিৰ সুললিত বিয়া পৰম্পৰা
বিয়ানামবোৰে।

সমাজত পুৰুষৰ নাৰীৰ স্বেচ্ছাচাৰী তথা উচ্ছৃংখল যৌন মিলন ৰোধ কৰি সমাজ শৃংখল কৰাৰ উদ্দেশ্যে উদ্দালক ঋষিৰ পুত্ৰ শ্বেতকেতুৱেই হেনো সৰ্বপ্ৰথমে ভাৰতীয় আৰ্য সমাজৰ পবিত্ৰ বিবাহৰ নিয়ম কৰি সমাজৰ চৰিত্ৰ গঠন সফল কৰে। এই বিবাহবোৰ বেদৰ পবিত্ৰ মন্ত্ৰেৰে হোম যজ্ঞৰ হোমাগ্নি অগ্নিক সাক্ষী কৰি ধৰ্মপত্নীক অৰ্দ্ধাংগিনীৰূপে স্বীকৃতি দিছে।

অনুষ্ঠানমূলক লোকগীতৰ অন্যতম সম্পদ হৈছে বিয়ানাম। অসমীয়া বিবাহ অনুষ্ঠানৰ বিভিন্ন মুহূৰ্তক উপলক্ষ্য কৰি গোৱা গীতেই হৈছে বিয়াগীত বা বিয়ানাম। বিয়ানামে বিবাহ অনুষ্ঠানক এক সুকীয়া মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। বিয়া গীতবোৰত

আয়তী তথা বৰচিত্ৰীসকলৰ সৰল কল্পনা, দাম্পত্য জীৱনৰ আদৰ্শ, কইনা উলিওৱাই দিয়াৰ কাৰুণ্য আদি বৰ মনোৰমভাৱে প্ৰকাশ পাইছে।" আয়তীসকলে বিবাহৰ বিভিন্ন মুহূৰ্তত গোৱা গীতবোৰ এনেধৰণৰ — মাহৰ সান্দহ খুন্দা গীত, সুৱাগৰ ধান বনা গীত, জোৰণৰ গীত, গাঁঠিয়ন খুন্দা গীত, শ্ৰাদ্ধ আৰু অধিবাসৰ গীত, পানী তোলা গীত, মাহ বটা গীত, নগা কঢ়োৱা গীত, দৰা-কইনা খুওৱা গীত, দৰা আদৰা গীত, গোসাঁই পূজাৰ গীত, বৰণ কোৱা গীত, কইনা উলিওৱা গীত, আগৈ তোলা গীত, কইনা যাবৰ সময়ত গোৱা গীত, কইনা আদৰি অনা গীত ইত্যাদি। এনেধৰণৰ মাৰ্জিত ৰুচিসম্পন্ন গীতবোৰৰ উপৰিও দৰাঘৰীয়াক আৰু কইনাঘৰীয়াই দৰাঘৰীয়াক জোকাই, আনন্দ উপভোগ কৰি এক প্ৰকাৰৰ গীত গায়। এনে গীতক 'জোৰা নাম' বা 'খিচা

গীত' বোলা হয়। উদাহৰণ স্বৰূপে —

ও মন জাননুকৰ
দশাৰথৰ মানুহ বিলাক
অৰণ্যৰ জাননুকৰ

গাঁথনি
গাঁওসমূহত প্ৰচলিত কিছুমান সমূহ উল্লেখ কৰা হ'ল —

(১)

'লাই হালে জালে আবেলি বতাহে
লফা হালে জালে পাত হে'
'আমাৰ আইদেউ নিচেই কমলীয়া
যেন কলপাতৰ খুৰি
আটিৰ বাজানে কৰকলাৰ কাঁচুলি
সোলিৰ বাজানে ঘূৰি।

(২)

ঐ গাভৰু কোমলী কুঁহি
ভোটা পাৰি যায়
মা-দেউতাৰ চকুৰ মণি
লোকে লৈয়া যায়।

৩.০৭

জোৰোণ দিওঁতে দিয়া বিয়ানাম ঃ

সুদীৰ্ঘ কালৰে পৰা চলি অহা বিয়া বা বিবাহ এক দীঘলীয়া প্ৰথাযুক্ত সামাজিক উৎসৱ। বিয়াৰ আৰম্ভণি জোৰণৰ দিনাৰ পৰাই আৰম্ভ হয়। বিয়াৰ এদিন আগতে জোৰণ দিয়াৰ নিয়ম। জোৰণত তেল, সেন্দুৰ, মাছ, কইনাৰ কাপোৰ, গহনা আদি দৰাঘৰৰ পৰা আনি দিয়া হয়। এই জোৰণক ঠাই বিশেষে সাকং-মণি পিন্ধোৱা, মূৰত তেল সেন্দুৰ দিয়া বা টেকেলি দিয়া বুলিও প্ৰচলিত।

জোৰণ পিন্ধোৱাৰ সময়ত বিভিন্ন সুৰৰ মিঠা মিঠা বিয়া নামে ৰভতলী ৰজনজনাই থাকে। জোৰণ হ'ল বিয়াৰ প্ৰথম পৰ্ব। ই এক লৌকিক প্ৰথা। জোৰণৰ নামবোৰত দৰা কইনাক ৰাম-সীতা, কৃষ্ণ-ৰুক্মিণী, হৰ-পাৰ্বতী

আদি দেৱ দেৱীৰ নাম সাঙোৰ খাই আছে।

জোৰণৰ সময়ত দৰা কইনাৰ ঘৰত কিছুমান লোকাচাৰ পালন কৰা হয়। ঠাই বিশেষে কিছু তাৰতম্যও আছে।

জোৰোণ দিবলৈ যোৱা নাম –

(১)

হৰি হে দেউতাৰাৰ অলংকাৰ
হৰি হে মোৰাকে আইদেউ
হৰি হে মাৰাৰ অলংকাৰ মোৰা কি ৰাম ৰাম
হৰি হে দাৰকাৰ শ্ৰীকৃষ্ণই
হৰি হে অলংকাৰ পঠাইছে
হৰি হে হাতমোৰ কৰি মোৰা কি ৰাম ৰাম
হৰি হে বাৰীৰ লিচুৰ মালৈ
হৰি হে কঁজলা উৰুলী
হৰি হে তিৰাবিৰ কৰে কি ৰাম ৰাম।
হৰি হে আইদেউৰ গালৈকে

হৰি হে তাৰকে মোৰাৰি
হৰি হে ইবা কি মুকুতা জ্বলে কি ঝাম ঝাম

(২)

কলা মোৰা বাদুলী, কিনো আইদেউ আজলী
কেমিকেলৰ নেকলেচ ডাল, সোণৰ বুলি পিন্ধিলি
কলা মোৰা বাদুলী, কিনো আইদেউ আজলী
কেমিকেলৰ মুগলি মোৰ, সোণৰ বুলি পিন্ধিলি
কণমাই পোনালো কণাৰে হুটি
কাণোৰ মোৰ আনিছে, আইদেউলৈ ছুটি।
সেইমোৰ কাণোৰ বাকচ কেনেকৈ পিন্ধা
গতিনদেউ আহিলে ওভতাই দিবা।
সোণৰ আখি অনা কাপোৰে গছা
ব্লাউজটো আনিছে গা লৈকে নটা।

(৩)

আজি বাইদেউৰ সৌভাগ্যৰ দিন,
শিৰত সেন্দুৰ ল'লা তুমি সৌন্দৰ্যৰ চিন
আজি বাইদেউৰ জোৰণখনি
কাইলৈ বাইদেউৰ বিয়া

পানী তুলিবলৈ যাওঁতে গোৱা বিয়ানাম ঃ

বিয়াৰ দিনা সমাজত অন্য এক উল্লেখযোগ্য নিয়ম হ'ল পানী তোলা প্ৰথা। এই প্ৰথা দুয়ো ঘৰতে সমাধা কৰা হয়। পানী তুলিবলৈ যোৱাৰ আগতে দুনাৰিত চাকি জ্বলায়। দৰা ঘৰৰ পৰা অনা চাউল দুনাৰিত ভৰোৱা হয়। দৰা আৰু কইনাৰ মাকে তামোল-পাণ, সুমুৰা পইচা আৰু এখন কটাৰী লগত লয়। পানী সাধাৰণতে নৈ-বিল আদিৰ পৰাই তোলা হয়। যদিহে নৈ বিল সহজলভ্য নহয় তেতিয়া পুখুৰী বা নাদৰ পৰাই পানী তোলা হয়। নৈ পুখুৰী বা নাদৰ পানীকে গংগা-যমুনাৰ পবিত্ৰ পানী বুলি মান্যতা দিয়ে। পানী তুলিবলৈ যোৱা আগত মহলাৰ ওচৰত মাকে জোৰা লওঁতে আয়তী সকলে উৰুলি দিব লাগে। পানী তুলিবলৈ যোৱা দেৱকী আৰু

আয়তীসকলৰ আগে আগে পূৰ্ণিমা যায়। পানী তুলিবলৈ লগত নিয়া কঠা বাঁহে তিনিবাৰ পানী কলহটি খটখটৈ পানীত তিনিবাৰ ধুৱাই পানী তোলে। পানী কলহটি মাথোতে আয়তীয়ে স্পৰ্শিব লাগে কাৰণ পানী কলহটি জ্য স্থলি। তাৰ পিছত পানী ভৰা। পাৰলৈ উঠি আহি প্ৰণাম জনায়। ঘৰলৈ আহি দুৱাৰমুখত ডাগত পানী ঢালি পিছত সৰুলাৰ কামত টেকেলি খোৱাৰ নিয়ম।

পানী তুলিবলৈ যোৱা নাম -

(১)

মাটি ডাকি জ্বলোৱা।
গংগাৰ জল আনোঁগে মাটিৰ ডাকি জ্বলোৱা,
যমুনাৰ জল আনোঁগে মাটিৰ ডাকি জ্বলোৱা,
আৰু জল আনোঁগে কমলাৰ হে,
মাটিৰ ডাকি জ্বলোৱা
ভুনাশাটি আজোৱা

পানী তুলিবলৈ দৈৱকীৰ উজাওঁ ৰা

(২)

ৰাম কৃষ্ণৰ পানী তুলিবলৈ
ৰাম কৃষ্ণৰ ওলাইছে দেৱকী
হৰি মোৰ অ', কাষতে কলচি লৈ হে।
ৰাম কৃষ্ণৰ যাঁও বেগে থাকি
ৰাম কৃষ্ণৰ নাপাওঁ হাতে মেলি
হৰি মোৰ অ', কতেনো যমুনা নৈ হে।।

(৩)

ফুল চন্দন তুলসী,
ভৰিলা নে নভৰিলা
ৰাধা তোমাৰ কলসী।
জীৱনে পিতাৰে ফুল চন্দন তুলসী,
জীৱনৰ সাৰথী ফুল চন্দন তুলসী,
কৰিবলৈ পিতাৰে আশা ঐ
ফুল চন্দন তুলসী,
ভৰিলা নে নভৰিলা
ৰাধা তোমাৰ কলসী।

(৪)

ইপাৰৰ ডাকৰ নৈয়া ঐ আআঁ
উপাৰলৈ যৌ
আমাৰে কাণ্ডাৰী বাধা ঐ আআঁ
ভীষণা নে নৌ
ৰাম কৃষ্ণ জগাভাৰ যশোদা
ৰাম কৃষ্ণ পাছুঁলৈ নাচাবা
হৰি মোৰ ঐ, সাগৰো আঙ্কিব জানি হে,
ৰাম কৃষ্ণ সাগৰো ভাঙিব
ৰাম কৃষ্ণ বৃক্ষত জগৰো লাগিব
হৰি মোৰ ঐ, তেতিয়া কৰিবা কি হে॥

(৫)

বাৰী পাপাৰ কৰঁদে
কোভ দিয়া সৰঁকে
বাহঁদেউ আছে লগোনে
ভাত খাব ছুৰঁকে।

দহা কঠুনা সোৱাৰিতে গোৱা বিয়ানাম ঃ

বিয়াত দহা বা কঠুনাক গা ধুওৱাটো এটা পৰম্পৰা। আয়তীসকলে ছুলি অনা পানীৰে দহা কঠুনাক বৰপীৰাত বহুৱাই হাতৰ তামোল দহা কঠুনাৰ মূৰত দৈ তাৰ ওপৰত সোণৰ আঙুঠি দি তেল দিয়ে। তাৰ পিছত যতনেৰে মূৰ আঙুৰি মাহ-হালধি আৰু ছুলি অনা পানী দহা বা কঠুনাৰ গাত ঢালে। বংশ পৰিয়ালকে আদি কৰি সকলোৱে দহা বা কঠুনাক মাহ হালধি আৰু কাঁহৰ লোটাৰে পাঁচ বা সাত কলহ পানী ঢালিব লাগে। গা ধুওৱাৰ পিছত দহা বা কঠুনাৰ মাকে আহি দুনৰিত মকৰা ডাখৰ পৰা ম্মা দিব আৰু আমপাত দৈ নিৱৰ মগলে এবাৰ তোৱাই আৰু এবাৰ দহা বা কঠুনাৰ মগলে তোৱাইয়। পিছত মূৰৰ ওপৰত কেতুগলাকী মালা

আমুত্তীয়ে ভাউলা মাতত তৈ নাম পাৱ।

বিয়াৰ দিনা দৰা কইনাৰ লোণ্ডৱাৰ পিচুতহে অজোৱা হয়। লোণ্ডৱাৰ সময়তে নামতী আয়তীয়ে গীধে গীধো বিয়ানামেৰে ওপচাই দিয়ে।

কইনা লোণ্ডৱাৰ সময়ত গোৱা বিয়ানাম ঃ

(১)

ওলাইছ আমা আইদেৱে ঐ আমাী ডুৱাৰ
দলীৰ বাজে
হাবতে লোৱাব মাৰে ঐ আমাী নকাষিবা লাজে
ওলাইছ আমা আইদেৱে ঐ আমাী আদুলিক দেখিম
আত' প্ৰজা বৈ আছে ঐ আমাী তোমাক নেদেখিম।
ওলাইছ আমা আইদেৱে ঐ আমাী বাটিত বহঁলে
ভাই
গাবকে গানিতা কৰে ঐ আমাী ৰূপ চাই যায়।

ওলাই আহা আইদেৱে ঐ আচী কদমতে বহি
লোৱাৰ তোমাৰ মাজে ঐ আচী অতি যতন কৰি।

(২)

ৰাম ৰাম বেঙুতে খুঁৰিছে
ৰাম ৰাম কিমান দুখে পালা
ৰাম ৰাম সোণাই ভাগৰ পাঁৰাত বহা হে।
ৰাম ৰাম ডাঙৰ বগে পাঁখা
ৰাম ৰাম তলে ভাৰি সুৰা
ৰাম ৰাম বাইজে সোণৰ টেকুৰা হে।
ৰাম ৰাম মূৰত তেল দিবা (উকলি)
ৰাম ৰাম ধানে মিঠিঙিবা
ৰাম ৰাম তেলিমাই সোণাৰ তেলা হে।
ৰাম ৰাম মাজে গোলোৱা
ৰাম ৰাম খলাখিঁ গোলোৱা
ৰাম ৰাম গোলোৱা নাদৰে পানী হে।

(৩)

বগলা পাইদেউ বগলা ভোন
চকুৰ পানী টোকা ভোন
চকুৰ পানী লোপায় যদি
লোটাৰ পানী আগা ভোন।

দৰা লোণ্ডৰাৰ সময়ত গোৱা কিয়ামামঃ

(১)

মাছ খেলোঁ খাঁহিচা
পানী খেলোঁ ডাকিচা
বাৰ বাৰকে দাদা তুমি
ইমান কষ্ট কৰিছা।
একো কষ্ট হোৱা নাই
বাই কষ্ট লোৱা নাই
এইকন কষ্ট নকৰিলে
ভৰ্যা লোৱাৰ আশা নাই।

(২)

ৰাম সীতাই যেনেকৈ
দময়ন্তী তেনেকৈ
ত'ত ডাঙৰ ব' দেউ তবেগ
গোৱাই আছে এনেকৈ।

৪.০০

চতুৰ্থ অধ্যায় : ৰাজাসাঁটি বালেকুড়ি গাঁৱৰ বিহুনাম :

অনুষ্ঠানমূলক লোকগীতসমূহৰ ভিতৰত পোনতে বিহুগীত বা বিহুনামৰ কথাই উল্লেখযোগ্য। অসমৰ লোক সমাজত পালিত বসন্ত উৎসৱ মূলতঃ কৃষি উৎসৱ। এই উৎসৱ বছৰৰ ভিন ভিন সময়ত তিনিবাৰ পালন কৰা হয়। কৃষি কৰ্মৰ আৰম্ভণিত, কৃষি বাঢ়ি অহা সময়ত আৰু কৃষি চপোৱাৰ পাছত। অসমীয়া জনসাধাৰণৰ বাবে বহাগ বিহু যেতি আৰম্ভণিৰ আৰু মাঘ বিহু সামৰণি উৎসৱ।

বসন্তৰ পৰশত যেতিয়া প্ৰকৃতি সজীৱ আৰু চন ধৰি উঠে, ৰং বিৰঙৰ ফুলে পাতে ভৰি পৰে, তোমোৰাৰ ইতস্তত

আৰু কুলিৰ চৰাইৰ মন উতলা কৰা
যাতে ডেকা-গাভৰুক মনত ন-বসন্তৰ
উন্মাদনা জগাই তোলে আৰু প্ৰকৃতিৰ
আহ্বানত যৌনপুষ্ট ডেকা-গাভৰু
আগবাঢ়ি আহে জীৱনক উপভোগ
কৰিবলৈ। বিহুগীতৰ মাজেদিয়েই তেওঁলোকে
প্ৰকাশ কৰে মনৰ উদ্দাম কামনা
বাসনা আদি। যেনে —

(১)

চাইনো চাই থাকিলে হাবিয়াস নপলায়
নেজপাতে ব্ৰহ্ম ছে তোৰ
কিনো শোভে সাৰি সাৰি দাঁতৰ বেৰেণা
দালিমৰেই দি সাজ তোৰ।
কিনো চত মধুৰা ব'লে চৌ চৌ
পেটতো লাগিছে তোৰ
তিয়হে ন'হলি চিৰালো ন'হলি
কেঁচাই খালোহেঁতেন তোক।

(২)

বজোগ্রাজ্ঞের তোলোটি ও ককমাইটি
নাচোনো হাতিজাতি ও ককমাইটি
শিকো লেপার অমিয়া মাত
হগাপ সাজ পিন্ধিলো অ' ককমাইটি
খোপাত ফুলা গুজিলো অ' ককমাইটি
শিঙ্গু শিঙ্গু লাগিছে নাচো নাচো লাগিছে গাত।

(৩)

বগাকৈ তোলাটি এ ভনী কোনে ডিলাই
দিলো ভনী কোলাই দিলো ভনী
দুহাততে জেঙকার সোনা।
নাচোতে নাচিবি এ ভনী তালৌকে
নাচোনত নকমিমি ছুলা॥
বগাকৈ তোলাটি এ ককমাই আমে দিলো
ডিলাই ককমাই আমে কোলাই দিলো
ককমাই দুহাততে জেঙকার সোনা।

বজালো বজারি এ ককাইঁ তোকোটি ভালকৈ
করবাইঁ পেপাটি
দেখুত নকাষিরি ভুলা ।।

(৪)

ড'ভরে খোমতে বথ্যাতো খ্যাতোহি
গাছে বনে সজাতো ঐ পাত ।
আজি বিহু তলী ত খোলা পেঁপা বাজিলো ঐ
নাচো নাচো লাগিছে গাত ।।

(৫)

বৈ লো বৈ ফিনাতো বনরে রেঙতেরনী
বৈ লো বৈ বিনাতো ঐ ফুটিনা
নৈর ঘাটতে রেজালে স্নব জুরিতো ঐ
দেনাই দেনেহব হুলি ।

৪.০৯

হুঁচৰিৰ বিহুগীত ঃ

ৰঙালী বিহুৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংগ হুচৰি। ই পুৰুষসকলৰ এক সুৰীয়া অনুষ্ঠান। গৰু বিহু নাইবা মানুহ বিহুৰ দিনাৰ পৰা ডেকাসকলে ঘৰে ঘৰে গৈ ঢোল, টকা, পেঁপা আদি বাদ্য বজাই গৃহস্থৰ মংগল কামনা কৰি দক্ষিণা সংগ্ৰহ কৰাৰ লগতে বিশেষ ধৰণৰ ঘোষা গায় আৰু গৃহস্থৰ অনুমতি সাপেক্ষে বিহু মাৰে। ইয়াকে হুচৰি বুলি কোৱা হয়। "হুঁচৰি মূলতে ডাঁই আহোম সকলৰ অৱদান।" হুঁচৰি শব্দটো ডাঁই ভাষা গোষ্ঠী সমূহৰ। ডাঁই আহোম ভাষাৰ হু-চা-ৰি ৰ পৰা আহিছে। 'হু' মানে ডিঙৰি ছিঙৰি, চা মানে আশীৰ্বাদ, শুভ কামনা 'ৰি' মানে উৎফুলিকৃত হোৱা। গৃহস্থই হুঁচৰিত দিয়া আশীৰ্বাদক মংগলময় বুলি

বিবেচনা কৰে। সেয়েহে প্ৰত্যেকই জনাই আগবাঢ়াই ইচাৰি দলৰ আশীৰ্বাদ গ্ৰহণ কৰে —

(১)

" ইঁচাৰি বাই ও দকৌ চৰাই
আমি যে আছো ইঁচাৰি গাই।"
ইঁচাৰি বাই ও দকৌ চৰাই
তামোল খোকা পানজুৰি বাশৰ জবাই
এটা শাঁখৰে তেৰটা কামি।
বৰাগৰ খিহুতে আমিজোঁ আমি॥
ওপাৰে বৰমুখ তলে থোকা।
ইচাৰি গোৱা লগা হঁতৰ বিআই চেৰা।"

(২)

দেউতাৰ পদূলিত গোসাঁইজে মাইথাঁ
কেতেকী মতেজ মকামুই ঐ গোবিন্দাই ৰাম।

৪.০২

গৰখীয়াই গৰু চৰাওঁতে গোৱা কিছুগীত ঃ

অসমীয়া লোকসমাজত মুখ্যতঃ কৃষিজীৱী। কৃষি কৰ্মৰ সমল গৰুহাল। গৰুৰ গাখীৰো অসমীয়া লোকৰ প্ৰিয় খাদ্য। সেয়েহে হালোৱা আৰু গাইগৰু পোহা প্ৰথা অসমীয়া সমাজত অতীজৰে পৰা চলি আহিছে। অসমীয়া লোকৰ সমাজে ধাৰণা কৰে যে যাৰ গৰু নাই, সি সবাতোকৈ দুখী। গৰু চৰাবৰ বাবে নিয়োজিত কমবয়সীয়া কিশোৰসকলক গৰখীয়া বোলে। গৰখীয়াই চৰ চাপৰি পথাৰ আদিত গৰু চৰোতে কষ্ট লাঘৱ কৰিবলৈ যিবোৰ গীত পদ গায়। সেইবোৰক গৰখীয়া গীত বোলে।

গৰখীয়াসকলৰ মন তুষ্ট,

গৰখীয়াৰ গীতত গৰখীয়াৰ মুক্ত মনৰ প্ৰকাশ ও লক্ষ্য কৰিবলগীয়া।

গৰখীয়াই গৰু চৰাওঁতে গোৱা গীত হ'ল —

অ' কমজেলী আহ,
ঐ আহি আহ,
অ' কলিকী হৈ আহ
অ' বগী হৈ আহ,
অ' মুগী হৈ আহ,
অ' কণী হৈ আহ,
অ' পাৰেৰী হৈ আহ
আহি ঐ আহ
গোবৰ্ধন পৰ্বতত
গৰু চাৰে হৰি
ব্ৰহ্মা দেৱো অন্তেক নাপায়।

ডেকাহঁত গাভৰুক উদ্দেশ্য কৰি গোৱা বিহু গীত ঃ

(১)

বাঁহৰে আগৰে কলৌ ভৰাইছানি
ধনু নেমাৰিবা টানি,
ডহৰী জীয়াৰী নকৰা পীৰিতি
দেখোঁকে নকৰা পানী।
মাকৰি খিলাৰে সমাকে ঐ লাহৰী
মাকৰি খিলাৰে সমাক
আমাৰ ঘৰতে আছু বাৰ বছৰ
আৰু বাৰ বছৰ থাক।
আমাৰ মানেকত নিমজ জলকীয়া
বালেশৰ মানেকত ভেনি,
মোৰে মানকত জীয়া ঐ লাহৰী
সৰকাত মিছিৰি পানী।

পঞ্চম অধ্যায়ঃ ৰাজাংমাট বালেকুৰি গাঁৱৰ নিচুকনি গীত ঃ

শিশুক নিচুকুৱাবলৈ যি গীত গাই শোৱা হয় তাকেই নিচুকনি গীত বোলে। বিশ্বৰ সকলো ঠাইতে এই বিধ গীতৰ প্ৰচলন আছে। নিচুকনি গীতক ধাইনাম বুলিও কোৱা হয়। শিশুৰ স্নেহ, প্ৰেম, অভিমান কল্পনাবিহীন আৰু সৌন্দৰ্যবোধৰ প্ৰকাশ ঘটে শিশুৰ কান্দোনেৰে। কান্দোন বন্ধ কৰি শিশুক শান্ত কৰাটো বৰ সহজ কাম নহয়। সিহঁতে একোকে নুবুজে, একোকে নুশুনে। কিন্তু গীতৰ এনে এক সুকীয়া আবেদন আছে, যিয়ে প্ৰায় সকলো শিশুকে সন্তুষ্ট কৰি আনন্দ দান কৰিব পাৰে। শিশু মন অতি কোমল, আলাসুৱা সেই মনে যুক্তিৰ যোগেদি ঘটনা বা কাৰ্য অনুধাৱন কৰিব নোৱাৰে। সিহঁতৰ মনে বাস্তৱ অবাস্তৱ, লৌকিক

অলৌকিক ঘটনা বা কাৰ্যৰ মাজত কোনো প্ৰভেদ বিচাৰি নাপায়। নিচুকনি গীতত জীৱ-জন্তু, চৰাই-চিৰিকতি, কীট পতংগ, নৈ নিজৰা, ভূত-প্ৰেত, আদিক আশ্ৰয় কৰি উদ্ভট কল্পনাৰে এখন মায়াময় জগতৰ সৃষ্টি কৰি তোলা হয়।

ৰাজাআটি বানেকুচি গাঁৱত প্ৰচলিত নিচুকনী গীত হ'ল -

(১)

তোন বাই এ এটি তৰা দিয়া,
এটি তৰা নালাগে,
দুটি তৰা দিয়া

(২)

জিয়ালী এ নাচিৰি ৰাতি,
তোৰে কান কাটি লগামে বাতি।

(৩)

আমাৰে মইনা শুব এ,
বাৰীতে বগৰী কৰ এ

ষষ্ঠ অধ্যায়ঃ

ৰাঙামাটি বালেকুচি গাঁৱৰ মহ হেদা গীতঃ

মহ হেদা বা মহোহো উৎসৱ নামনি অসমৰ এটি আমোদজনক ধৰ্ম নিৰপেক্ষ অনুষ্ঠান। আঘোনৰ পূৰ্ণিমা তিথিত এই উৎসৱ উদ্‌যাপিত হয়। সেইদিনা গধূলি সোৱাৰ লগে লগে গাঁৱৰ ডেকা ল'ৰা বোৰে দল বান্ধি হাতত টোকোন লৈ গাওঁৰ লোকৰ ঘৰে ঘৰে গৈ টোকোনে টোকোনে ঠেকা খুৱাই শব্দ কৰি গীত গায়, আৰু গৃহস্থক আশীৰ্বাদ দিয়ে। তাৰ বিনিময়ত গৃহস্থই তেওঁলোকক চাউল, পা-পইচা আদি আগবঢ়ায়। অঞ্চলভেদে মহ হেদা গীতৰ প্ৰকাশৰীতি, ভাষা আদিৰ পাৰ্থক্য পৰিলক্ষিত হয়। নিম্নলিখিত ~~তলত~~ মহ হেদা গীতটি উল্লেখ কৰা হ'ল -

অ' হৰি মহুমো
মহু খেদবা যাউ তো
মহে খুলে মাল্লু দে
টেপলা পুৰা সামালু দে
টেপলাত নহলা লুন। (নিমখন)
ভাউলা কান্দে ভুন ভুন
ভাউলা নেধি দিলাক আশি
এন্নোৰ ঘৰ লাখি ভাখি
লাখি ভাখি যাউতে
সনাৰ নাঙলা পাউতে
সনাৰ নাঙলা ৰূপাৰ মকল
এন্নোৰ ঘৰ দেউতমৰা ভাল।
এন্নোৰ ঘৰত কিসোৰ ধুঁৱা
ছাগলি কান্দে উঁহা উঁহা
বাহঁৰ পাত চিকি মিকি
আমাক লাগে ঝিকি ঝিকি
বাঁশৰ পাত ভাকা মাকা
আমাক লাগে টাকা টাকা

......

সপ্তম অধ্যায় :

উপসংহাৰ :

লোক সাহিত্য হ'ল অসমীয়া লোকৰ সমাজৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। যাৰ জৰিয়তে অতীতৰ প্ৰচলিত কিছু নিয়ম নীতি, কিছু আদৰ্শ, কিছু সুন্দৰ বৈশিষ্ট আদি দেখিবলৈ পাওঁ। আধুনিক সাহিত্য ৰচনাৰ প্ৰায় মুহূৰ্তত লোকসাহিত্যৰ প্ৰভাৱ দেখা পোৱা যায়। যেয়ে আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থা তথা আমাৰ নীতি আদৰ্শৰ মূল কেন্দ্ৰবিন্দু আছিল লোকৰ সাহিত্যকেই ধৰব পাৰো।

কোনো এটা জাতিৰ মূল চৰিত্ৰই ক্ৰমে ক্ৰমে কেনেদৰে প্ৰভাৱিত পথত আগুৱাই গৈছে তাকে দাঙি ধৰে লোক সাহিত্যই। অসমীয়া

লোকক সাহিত্যত লোকভাষা বা লোক সাহিত্যৰ অৱদান যথেষ্ট। অসমৰ জাতীয় জীৱনত ভুমুকি মাৰিবলৈ ভুমুকি মাৰিব লাগিব লোকসাহিত্যত।

শেষত আমি কব পাৰো যে পাঠ্যক্ৰমৰ বিষয়বস্তুৰ মাজত আমাৰ ছিলাবচী সোমাব পাৰে নিজকে ধন্য অনুভৱ কৰিছো তথা ভৱিষ্যতলৈও শিক্ষক এনে বিষয়ৰ মাজেৰে অনুপ্ৰাণিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে।

: গ্ৰন্থপঞ্জী :

কোঁচ জীৱন চন্দ্ৰ : সৃষ্টিৰ আনন্দময় উৎসৱ বিহু আৰু বিহুনাম, ২০০৬, গুৱাহাটী

গগৈ ডা : অমৰেন্দ্ৰ : বিহুনামৰ বৰপেৰা, ২০১১, গুৱাহাটী

ভট্টাচাৰ্য ড° বসন্ত কুমাৰ : অসমীয়া লোকগীত সমীক্ষা, ২০০৭, পানবজাৰ, গুৱাহাটী

শৰ্মা নবীন চন্দ্ৰ : অসমীয়া লোক সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী, ২০২১, যোৰহাট।

ঃ সংবাদ দাতা ঃ

১) নাম ঃ শ্ৰী অজিৎ বৰ্মন
গাঁও ঃ ৰাজাভাট বানেশ্বৰগুড়ি
বয়স ঃ ৬০

২) নাম ঃ গৌতম দেউৰী
গাঁও ঃ ৰাজাভাট বানেশ্বৰগুড়ি
বয়স ঃ ৪৬

৩) নাম ঃ মাধৱ বড়ো
গাঁও ঃ ৰাজাভাট বানেকুড়ি
বয়স ঃ ৪৭

৪) নাম ঃ বিজয়া বৈশ্য
গাঁও ঃ ৰাজাভাট বানেকুড়ি
বয়স ঃ ৭০

ঃ আলোকচিত্র ১নং

জোৰণ দিয়া পৰ্ব

চিত্ৰনং ২ পানী তোলা পৰ্ব

চিত্ৰ নং ঃ ৩

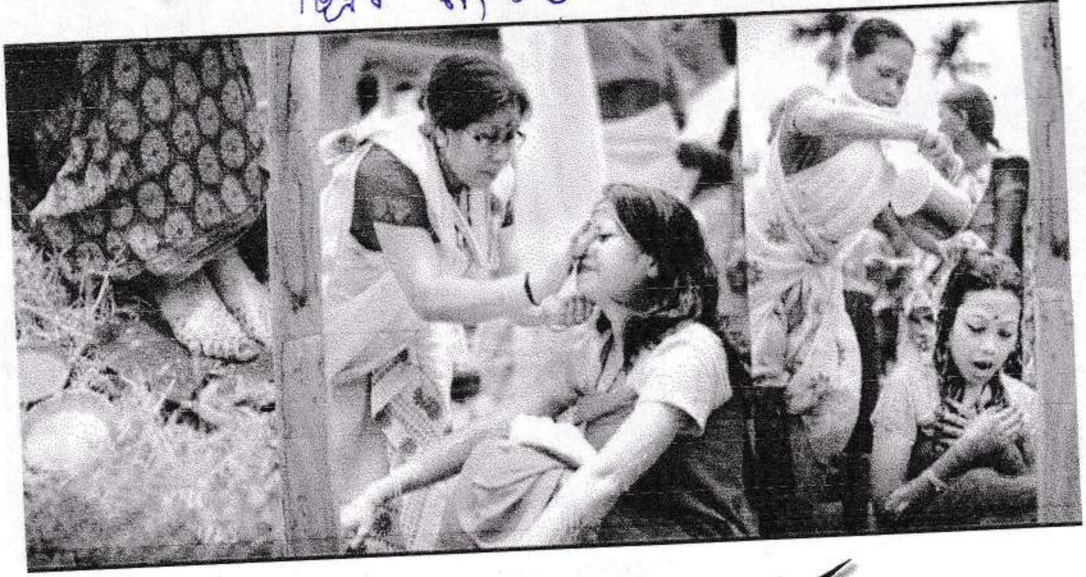

কইনা নোওৱা পৰ্ব

চিত্ৰ নং ঃ ৪

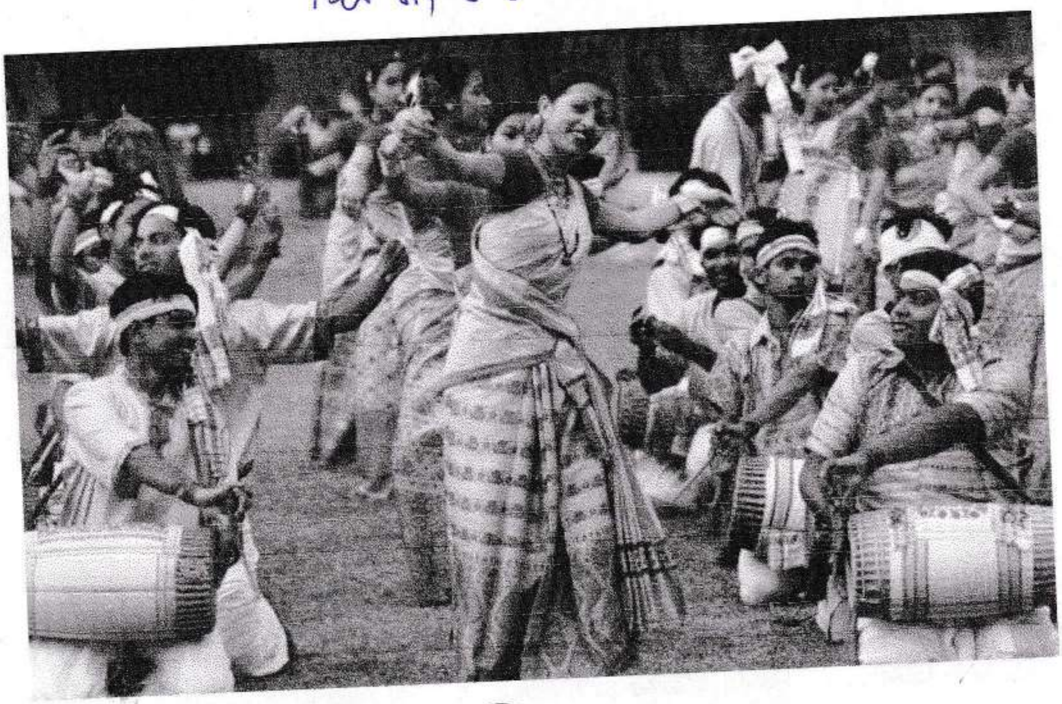

বিহু

চিত্ৰ নং ঃ ৫

হুঁচৰি

চিত্ৰ নং ঃ ৬

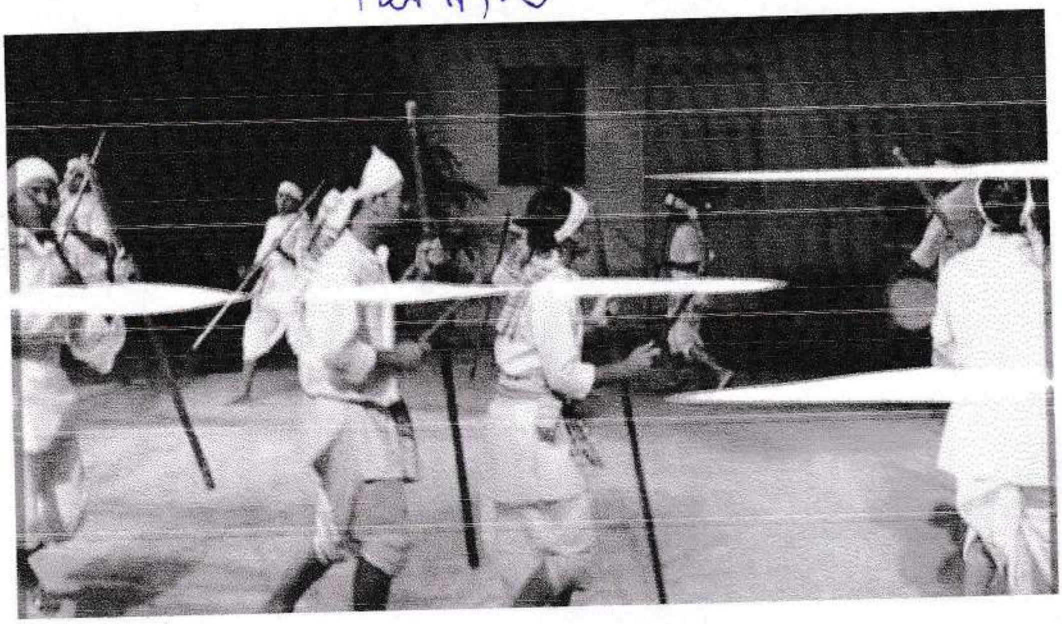

মহোহো

নলবাৰী জিলাৰ মানচিত্ৰ ঃ